Legea vederii înaintate

On Decembrie 18, 2021

Rămâi cu tine însuți, chiar și atunci când te simți departe de tine.

Noaptea. Nu-i așa frig afară, un pic bate vântul, o boare se simte cu rece suflare. Te întorci spre casă, alene, cu ochii larg deschiși spre un cer acoperit de o perdea deasă de nori, într-un decor dominat de prezența lunii, atât de tăinuită. Plimbarea este o bună hrană pentru minte, o expunere enigmistică la cele ce te fac să te simți vulnerabil, dar inclus într-un parcurs absolut imprevizibil, incitant. În vitrina unui magazin de anticariat, îți sare în ochi o carte banală. O singură culoare, roșu, dar cu un scris închis. Te apropii încet, ca și când ai vrea să deslușești ceva, cât de cât. Un scris cu cerneală neagră pe versoul unei cărți mistice, exprimă următoarele:

"Credința este o stea luminoasă ce îl ajuta pe cercetător să dezlege misterele naturii. Trebuie să căutați centrul vostru de greutate în Dumnezeu și să vă bazați încrederea pe o credință divină, sinceră, curatăși puternică, și să-i rămâneți credincioși cu toată inima, și cu tot sufletul, cu toată simțirea și cu tot cugetul. Dacă veți avea o asemenea credință, înțelepciunea nu vă va ascunde adevărul Lui, ci vă va dezvălui Operele sale într-un mod neobișnuit, dar credibil și consolator." (Paracelsus)

Continui să te plimbi în lumea ta, puțin debusolat, încâlcit în gândurile rebele de peste zi. Nevăzut și tăinuit de toate privirile, începi să reflectezi la aceste cuvinte, ca și când ar trebui să te interpui într-o lume aluzivă, simbolică, care să-ți aline orice durere și să vindece prin sugestie. Nu ai putut memora bine cuvintele, așa că le-ai fotografiat cu telefonul. Chiar și telefonul era parcă tot atât de curios să afle tâlcul lor. Le recitești în mers. Şi le recitești. Te întrebi de ce au venit aceste cuvinte tocmai acum, și nu în alt moment? Apoi, începi să le înțelegi sensul:

Trebuie să-ți îndrepți privirea spre stele, chiar și atunci când gândurile tale încep să zboare în altă parte. Şi chiar dacă este înnorat, să știi că stelele sunt tot acolo. Şi chiar dacă ele nu se văd, niciodată să nu te înstrăinezi de ele...

Sunt minunate plimbările noaptea. Liniște. Multe lumini și luminițe...

Leadership: Caracterul tău determinativ devine semnificativ prin felul cum te raportezi la o altă esență a propriei ființe proiectată în alt timp și alt spațiu, spre care este orientată inteligența unui creator de metafore?

Mica plimbare este ca o revelație adâncă asupra a ceea ce ți se întâmplă atunci când nu știi ce este cu tine, poate atunci când te simți paralizat de o temere, față de o circumstanță pe care trebuie să o înfrunți. Noaptea accentuează aria iluziilor de orice fel, în orice chip ți le-ai alimenta cu sclipiri ale imaginației. Cumva, ți-a dori să fii o mică stea pe imensa bolta cerească, o mică strălucire într-o imensă constelație, pentru ca toate schimbările de pe acest pământ să nu ajungă până la tine.

Imaginează-ți un simbol pe care să îl trasezi cu privirea dintr-un sens și apoi din celălalt. Ştii că tu ești acel simbol, pe care plimbarea nocturnă îl transformă într-un corp astral, spiritual sau energetic, dincolo de corpul fizic. Sau, poate că trucurile ochiului te îmbată cu mândria de a te ști prea vast în orientare...

Așadar, plimbarea se poate interpreta ca o aventură a unui călător în astral, dacă și numai dacă îți alimentezi mintea cu cele tăinuite în punctul de focalizare unui observator astrologic care surprinde și aduce la cunoștința muritorului de rând, configurația unui sine care face conexiunea cu Dumnezeu. Iar dacă plimbarea de seară reprezintă un simbol, evidențiind imaginea unui sine care dă seama de o legătură unică și coerentă dintre trup și minte, atunci locul lui Dumnezeu este la mijloc: în felul cum inima simte lucruri pe care ochii nu le pot vedea și știe ceea ce mintea nu poate înțelege

“Numai un om pătruns de seninătatea universului poate să devină un vizionar.”

Plimbarea nocturnă este momentul în care un om este trimis în astral și devine automat un duh purtător de spirit, înfășurat în suflet, lăsând liberă mintea și plutind în lumea magică a simbolismului. Or în lumea materială, știința de a vedea caracteristicile hermeneutice ale raportului dintre astral și efemer nu-i este de nici un folos omului în ceea ce privește starea de bine, de normalitate. Şi chiar dacă singurul lucru necesar este de a se cunoaște pe sine însuși, omul va căuta mereu să vadă doar ceea ce îi dictează ritmul evenimentelor pământești, atât de trecătoare.

Iată că plimbarea a ajuns în punctul în care se poate afirma că lumea se învârte în jurul unui naiv care încă mai crede în ceea ce vede. Şi, fără să o știe, fără să se întrebe de ce, vede numai ceea ce stelele i-au scris pe cer, dar i-au dictat pe pământ: fii cu tine însuți, chiar și atunci când te simți departe de tine.

Leadershipul se realizează prin prisma momentului în care apari drept altcineva din perspectiva inedită a traiectoriei unei creații: drept un vizionar care, știind să creeze neașteptatul, face din propriul sine o transcendere a timpului și spațiului.

Sau, după cum bine spunea poetul Ioan Alexandru: *“Numai un om pătruns de seninătatea universului poate să devină un vizionar.”*

Legea vederii înaintate aduce în prim plan gândirea vizionarului care știe să înnobileze un moment relevant din viața lui în formele cuceritoare ale Creației și Transformării. Ceea ce contează aici este felul cum te raportezi la o altă esență a propriei ființe proiectată în alt timp și alt spațiu, spre care este orientată inteligența unui Creator chemat să însuflețească un corp muritor...

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-vederii-inaintate.html